

Bedankt voor het downloaden van dit artikel. De artikelen uit de (online)tijdschriften van Uitgeverij Boom zijn auteursrechtelijk beschermd. U kunt er natuurlijk uit citeren (voorzien van een bronvermelding) maar voor reproductie in welke vorm dan ook moet toestemming aan de uitgever worden gevraagd.

Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 jo. Besluit van 27 november 2002, Stb 575, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (postbus 3060, 2130 KB, www.reprorecht.nl) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling in de zin van art. 16l, vijfde lid, Auteurswet 1912.

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten, postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

info@boomamsterdam.nl
www.boomuitgeversamsterdam.nl

Jong' versus 'oud' vormt de nieuwe tegenstelling in de politiek [2]

Babyboomers in de beklagenbank

door Bert Aalbers

De auteur (1946) is PKN-predikant in Maarssen.

In 1998 publiceerde Pim Fortuyn het boek *Babyboomers. Autobiografie van een generatie*. Een paar citaten: babyboomers zijn 'geboren met een gouden lepel in de mond', 'een verwende generatie met blasé trekjes', 'een egoïstische generatie die goed voor zichzelf zorgt en de eigen toekomst en pas dan bereid is na te denken over de toekomst van anderen'. Bovenal is het 'een laffe generatie': 'zij vullen hun zakken in stilte en ontlopen op grote schaal hun verantwoordelijkheden'. Zo, daar kunnen we het mee doen. Sindsdien zijn de babyboomers regelmatig kop van Jut. Daar vallen zij niet onmiddellijk van om, want wie in de jaren vijftig jong was, hoort bij de generatie die wel tegen een stootje kan. Maar af en toe maken de critici het wel erg bont. Wat mij in de discussie zo tegenstaat, is de generalisatie: *de* babyboomer bestaat niet. Er zullen ongetwijfeld veel babyboomers zijn die het voor de wind ging, maar bij evenzovelen was dat niet het geval. Steeds weer lees ik dat babyboomers konden rekenen op groeiende welvaart en 'alleen het staartje van armoede en soberheid hebben meegemaakt — en dat was eerder idyllisch

dan dramatisch'. Hoe men hierbij komt, is mij een raadsel — misschien door het liedje 'Toen was geluk heel gewoon' — de werkelijkheid is anders.

* * *

Zelf ben ik opgegroeid in een arbeidersgezin met vijf kinderen, waar de eindjes aan elkaar geknoopt moesten worden. Op maandag moest ik al vroeg mijn pyjama uitdoen: die ging in de was en moest 's avonds weer droog zijn, want meer dan één pyjama had ik niet. Ik doe daar niet dramatisch over, maar idyllisch was het allerminst.

Ook hoor ik dat geen generatie zo voortreffelijk voor zichzelf gezorgd. 'Geen generatie die zo welgesteld is. En geen generatie die zo weinig solidair is met de rest.' Ik herken mijzelf absoluut niet in dit beeld.

Ik protesteer met klem tegen de manier waarop mijn generatie wordt neergezet als één van asociale profiteurs

Studeren zat er vroeger niet in; was veel te duur. Daarom heb ik — na jarenlange avondstudie — op mijn 28ste mijn baan opgezegd en ben ik met een jong gezin gaan studeren. Na zes jaar ben ik als predikant begonnen met een pensioenbreuk van zes jaar en een

studieschuld van meer dan 50.000 gulden die in tien jaar moest worden afbetaald. Dat ik nu ‘welgesteld’ ben, zal ik niet ontkennen, maar ik heb het niet cadeau gekregen.

In de jaren tachtig werd de vut ingevoerd, zodat ouderen plaats konden maken voor jongeren. Aan mijn generatie werd opgedragen solidair te zijn met de jeugd van toen. Inmiddels is de vut afgeschaft en moet ik — opnieuw uit solidariteit — doorwerken tot mijn 65ste. Maar ik heb wel meer dan 60.000 Euro premie betaald voor anderen, waar ik zelf geen cent van terugzie. Hoe zo weinig solidair? Hoe zo goed gezorgd voor mezelf? Ik protesteer met klem tegen de manier waarop Lans Bovenberg e.a. mijn generatie neerzetten als één van asociale profiteurs.

Verder lees ik steeds over de goedkope koophuizen waarin mijn generatie woont, alsof alle babyboomers een eigen huis zouden bezitten. Weten de critici wel voor hoeveel boomers dat geldt? Ik heb het eens opgezocht en wat blijkt? Tussen de 50 en 60 % van hen (de cijfers zijn niet eenduidig) bewoont een eigen huis. Qua eigen woningbezit komen zij boven de generatie voor hen en zitten ze onder de generaties na hen. Zij volgen gewoon de tendens en dus is er ook wat dat betreft geen enkele reden om de babyboomers apart te zetten. Conclusie: opnieuw een vertekend beeld.

Bovendien, in de jaren zeventig kon je alleen een hypotheek krijgen (maximaal twee derde, en tegen hoge rente) als je eigen geld kon inbrengen; de generaties na ons konden

heel vaak tophypotheek krijgen zonder gespaard te hebben.

* * *

Vanwaar toch dat afreageren op babyboomers? Waarom blijven andere generaties voortdurend buiten beeld? Ik denk aan de groep boven de babyboomers, pakweg 1930-1945. Juist hier tref ik veel ouderen die op riante wijze genieten van hun oude dag. Mensen van tegen de tachtig die al twintig jaar met pensioen zijn, zijn geen uitzondering. Maar niemand komt op het idee om hen als profiteurs weg te zetten. En terecht, want dat zou een zeer verkeerd beeld zijn.

Ander voorbeeld: de generatie tussen 20 en 35 jaar. Jongeren die — in tegenstelling tot hun ouders — vaak al heel jong een eigen auto hadden, ieder jaar duizenden euro's kunnen besteden aan vakanties, tienduizenden euro's uitgeven aan hun bruiloft, etc. Maar nooit lees ik dat zij met 'een gouden lepel in de mond geboren zijn'... Opnieuw: terecht, maar waarom dan wel bij de babyboomers?

Ten slotte de jongeren van vandaag. Toen ik in de jaren zestig op de arbeidsmarkt kwam, was maar een paar procent in het bezit van een diploma van het hoger onderwijs. Nu heeft een op de drie jongeren een diploma van universiteit of hogeschool. Onlangs las ik dat kinderen die vandaag opgroeien niet met geld kunnen omgaan, omdat hun ouders hen veel te veel en veel te vaak geld toe stoppen. Dat zijn dus de twee generaties onder ons. Wie zijn nu eigenlijk die welvaarts kinderen?